

Andrej Belij: Az időritmusok igazsága

Levél, 1927. január 8.

Köszönöm az Újévi köszöntést és én is köszöntelek Benneteket*. Mindenekelőtt csendet, békét, felelősségteljeséget, komolyságot kívánok. Szubjektív előrejelzéseim szerint felelősségteli hét évbe, a 27-33 éves korba lépünk; utána olyan hét év következik áll, melyben az emberiség hatalmas tetteket hajthat végre: a megelőző hét év az előkészület, a várakozás, a csend évei: egyesek számára, akik már éretté váltak, és egyáltalán nem alszanak, akik megjárták a maguk Kamalokáját (néhány antropozófus számára a Kamaloka már a Földön bekövetkezik amiatt a missziójuk miatt, hogy hamarosan visszatérjenek a Földre, továbbá az idő gyorsulása miatt), egyesek már ebben a hét évben előkóstolhatnak hatalmas szellemi eseményeket, mások számára ez a megtisztulás, a Kamalokába lépés ideje lesz, és ebből következően megpróbáltatások sora áll előttük. Tudatosságot és bátorságot kívánok Önnek, minél sötétebbnek mutatkozhat az eget arca, annál hangosabban kukorékolnak a reggel kakasai azok számára, akiknek van fülük ehhez az inspirált hanghoz. Azt gondolom, hogy azon többség számára, akik nem akarnak felébredni, a megrázkódtatások, karmikus csapások, széttört remények hét éve lesz ez; ha pedig tudatossággal vértessük fel magunkat, akkor meghalljuk az idő ritmusát, és hozzászokunk az új körhöz. Hiszen az év, minden év a hallgatózásnak, a ritmus fejlesztésének a gyakorlása.

* A későbbi „mindkettőjüknek” szóból úgy tűnik, hogy két címzettje volt a levélnek, s habár nem derül ki, hogy tegező, vagy magázó formát használ a szerző, a levél személyes hangulatához illőbben a tegező formulát használom (az oroszban a „BAM” szó jelentheti ezt: Önnek, Önöknek, Nektek) [ford.megj.]

Az életben való antropozófus helytállás számomra egyre inkább azzal áll kapcsolatban, hogy tudjak időben lépni, vagyis tudjam, hogyan variálja az őszt, a télt, a tavaszt, a nyárt a tettek tonálisitását [hangnemét]. Az évszakok, a 12 hónap a hallás fejlesztésének és az évkör tonálisitásának folyamatos gyakorlása; ezek olyan hangsorok, melyek nélkül a szociális hangszerelésben megvalósított cselekedeteim dallamai végzetesen

hamisak lesznek, még ha a cselekedetekről alkotott feltevéseim absztrakt módon igazak is lennének.

Mindkettőtöknek ritmust kívánok, hogy az időt a ritmusai igazságában töltsétek; kívánom a ritmusoknak ezt az igazságát Nektek ugyanúgy, mint mindenki másnak is, mivel a cselekedetnek a ritmus igazságában történő megvalósítása közvetlen kapcsolatban áll a karmával és az inspirációval: az absztrakt amor fati [a sors szeretete, ford.] az idő terhét viselni segítő tonalitások ismerete, a karma pedig egy szeletében az idő terhe is.

Nemrég úgy töltöttem a 12 napot (december 25-től január 6-ig), hogy csodálgattam az évkör tonalitásainak szépségét, gondolatok ébredtek, melyek visszhangját szeretném Önnel megosztani, hiszen ezek a gondolatok mindannyiunkat érintenek. De ezeket a gondolatokat teljes konkrétságukban csak ebben az évben értettem meg, mivel az őszt szeptembertől Karácsonyig tudatosan éltem meg.

Az új év valójában szeptemberben kezdődik; két ritmus, két kozmikus ciklus kereszteződik benne; az egyik év (melyet a Doktor „platonai” évnél nevez, a Nap-évvél szemben) –a tavaszi nap-éj egyenlőség pontjában (március 21-én) mind a tizenkét Zodiákus-jel váltakozásának éve; egykor a Perzsa korszakban március 21. az Ikrek jelére* esett (Ormuzd: Perzsa Arimánja), aztán a Bikára (ősi Egyiptom), aztán a Kosra (negyedik korszak); most a Halaknál vagyunk; kicsit több, mint 2000 évenként a Zodiákus minden jele áthalad a tavaszi nap-éj egyenlőség pontján. A Zodiákus teljes köre 250 000 év alatt járja meg a tavaszt, a Kozmikus Évnek ez az egyik fogalma. A másikat, a nagy Kozmikus Évet a perihélium pontjaival mérik (ez a Föld-pályának a Naphoz eső legközelebbi pontja), ennek amplitúdója 110 000 év, és ellenkező irányban halad. Úgyhogy két kozmikus év-pálya van, melyek egymáshoz képest ellenkező irányban haladnak – a 110 000 évig tartó Év-pálya (orbit), mely a Nap haladása szerint folyik, ez a jelek orbitja: a Vízöntő, a Halak, a Kos, a Bika pályája, vagyis január, február, március, április, stb. A „platonai” év visszafelé halad, a tavasztól a télen keresztül az ősz felé. És amikor

kifejlődik a hallásunk az idő ritmusára, akkor megérezzük e két időáramlat kereszteződését, és a feladatunk az, hogy megtanuljuk irányítani ezeket az áramlatokat, melyek az „Énen” keresztül haladnak, ez a feladat tartalmazza az inspirációk tudatos birtoklását. A két pálya, a két kozmikus év utolsó metszéspontja az atlantiszi időszak közepén, a Mérleg jelében volt, a mi mostani szeptemberünkben; ezért van az, hogy a Mérleg jele ennek a két ritmusnak az egyensúlya. A metszéspontjuk az Énünkben van, ezt a metszéspontot mint Kozmikus Évet, mint Új évet hordozzuk magunkban, melyet tudatosan kell uralnunk.

* Itt nyilvánvalóan nem a csillagjegyről, hanem a csillagképről (régies szóval csillagzatról) van szó, de mivel Belij a знак szót használta, és nem a созвездие szót, a jel szóval fordítom

Éppen emiatt van, hogy az év valódi kezdete a szeptember. De szeptember a megpróbáltatások ideje is, a negyedik korszakban történt bukásunk következtében elhalasztódott a Logosz lejövetele; a szeptember a bukás, a múltbéli utolsó bukás kezdete; szeptembertől Karácsonyig – a bukás emlékeibe való (tudattalan) belesüppedésünk legnehezebb időszaka (az ősz melankóliája és az ősz nehézségei); tudatosan kell uralni a szeptembert, októbert, novembert, decembert: a legnehezebb Zodiákus-jeleket; a Skorpiót (az égbolton ebben az időben felkelő Sárkánnyal együtt). A Nyilast, mely a sorssal, az elmúlt bukás ismétlődéseként az évenkénti bukás következményeivel sújt bennünket, és a Bakot: a Karmát (Bak: Egyszarvú), a vele való találkozás az orosz nép szimbolikájában: ez a halállal való találkozás; ez a Krisztussal való találkozás. Az ősz a tudatosság kezdete, az őszi ritmus felismerése nélküli tudatosság haszontalan; ősszel a Mihály-nap után és az Oltalom napja (október 14.) után már Oltalmon kívül, a világ pusztaságának sötétségében vagyunk, sűrű sötétségben, a Skorpió szúrásaiban, nem véletlen, hogy Keresztelő épp ezekben a napokban kiált a pusztából „viperák fajzatáról”. Az ősz bánata vezeklésre, böjtre, a tudat megváltoztatására hív, hogy el tudjunk jutni Karácsonyhoz. Ebben az időben a Szűz is (a szeptember jele) a pusztába repül a Nagy Sas szárnyain a Sárkánytól, ahol megszüli a Gyermecket (a Karácsony napjaiban). Hiszen biztosan emlékeznek az

Apokalipszis szövegére, ahol „a Napba öltözött Asszonynak” odaadták a Nagy Sas szárnyait, hogy megmeneküljön a Sárkánytól. Mi az a Nagy Sas? Ugyanennek a Skorpionnak a belső, előlünk elrejtett jele. Valamikor a Sas szimbóluma, a szellemiség szimbóluma a Skorpió jelében állt (a Skorpió helyett/helyén).

Októbertől „Szűz” a Nagy Sas szárnyain repül a testi-lelki természettől, ahol nyáron volt, a Szellem hegyi magasságaiba, s az őszen át oltalmát dobja nekünk. A természet hervadási folyamataiban meg kell látnunk a szellemi értelmet. Ezen az őszen számocaleveleket gyűjtöttem, és megértettem, hogy míg a virágok a lelkiség színét fejezik ki (földet és nedvességet), addig a száraz levelek a Szellem fényét fejezik ki (tűzben és levegőben); a hervadás szellemi értelme a tűzben és levegőben való elégség; ha az őszt a Szellem tűzében és levegőjében fogadjuk, akkor a hervadás valódi természete a Szűz felettünk Sas-szárnyakon repülő Oltalma; a ritmusunk ebben az időben az, hogy megragadjuk a Természet Oltalmát, mint a Szűz Oltalmát, és ezen a szőnyeg-repülőgépen repülünk a Szűzzel a Skorpió-Sárkány sötétsége felett a Karácsony napjai felé.

Ez a repülés az őszt tüzeire való emlékezés a pusztaság böjtjében és a Keresztelői kiáltásban: „Térjete meg!”.

Az őszi tudatban, az öntudatban ennek a bennünk végbemenő ritmus-növekedésnek a megértése – és ez az öntudat – a szeptember, a két orbit kereszteződésének pontja, az emberi Én egykori megszületésének pontja. Íme emiatt végződik a Mérleg (az egyensúly) szeptembere Michael ünnepével, ez a Sárkánnyal való harc; a Szűz Oltalma és Michael lándzsája, mely a Szellemből az öntudatos Énünkön át halad, elvezet a megtisztulásunk Misztériumához, Keresztelő kiáltásának Misztériumához: „Térjtek meg!”. Most, Michael idején tudatosságunk tette a Zodiákus-kör e szeletének ritmusa megértéséből [fakad]. Ebben a megértésben a Hatalmas Anya és az Örök Szűz az önismeret fényében Szófiává (Sophia): Ösbölcsességgé válik, melyet az új módon szeptember 30-án ünneplünk; köntöse Pleromájának szárnyai leválnak róla; az egyik szárny: a Szeretet a jövőbe, a Karácsonyi Gyermekekhez repül, kettő ránk, idelentre hullik, bennünket felöltöztető Oltalom gyanánt (hiszen ő az a híd, melyen a Karácsony felé megyünk a természeti sötétség mélységén át): és ezek a szárnyak a Hit és a Remény Oltalmi. Most mindazt, ami mondtam, az Ünnepek jelének szimbolikájaként gyűjtsük össze; augusztusban közeledik a Szűz, aki önmagának a szeptemberi öntudatos Én általi megértésére szólít fel, egyensúlyban Lucifer és Arimán között; a Mérlegben öntudatra teszünk szert, és feltárul számunkra a hervadásnak mint tűznek és megtisztulásnak a szellemi értelme; ez Michael tüze, akit a Doktor az erőteli szépség Szellemének nevez; én hozzáteszem, hogy az őszi szépségé. Szeptember vége: Michael ünnepe, aki újjászülte a Szüzet – a Természetet – a Szófiába: az Ösbölcsességbe. 30-án – Szófia, aki a Hit oltalmát és a „Skorpiós” fullánkok elviselésének keménységét, továbbá a Reményt dobja ránk; ez a remény a Michael-nap szellemében értendő: a hervadásként lobogó tűz a Szellem jövőbeli virágainak ígérete; az ősz levelei pedig: a Szellem virágai, a Remény Oltalma. A hervadásból hidat vagy Oltalmat szövünk a Karácsonyhoz; az október pedig az Oltalom által jön.

Értitek-e, kedves barátaim, az ősz ritmusának csodáját? Ebben az évben teljes mértékben megértettem, és eljutottam a Karácsonyig. Hogy hogyan

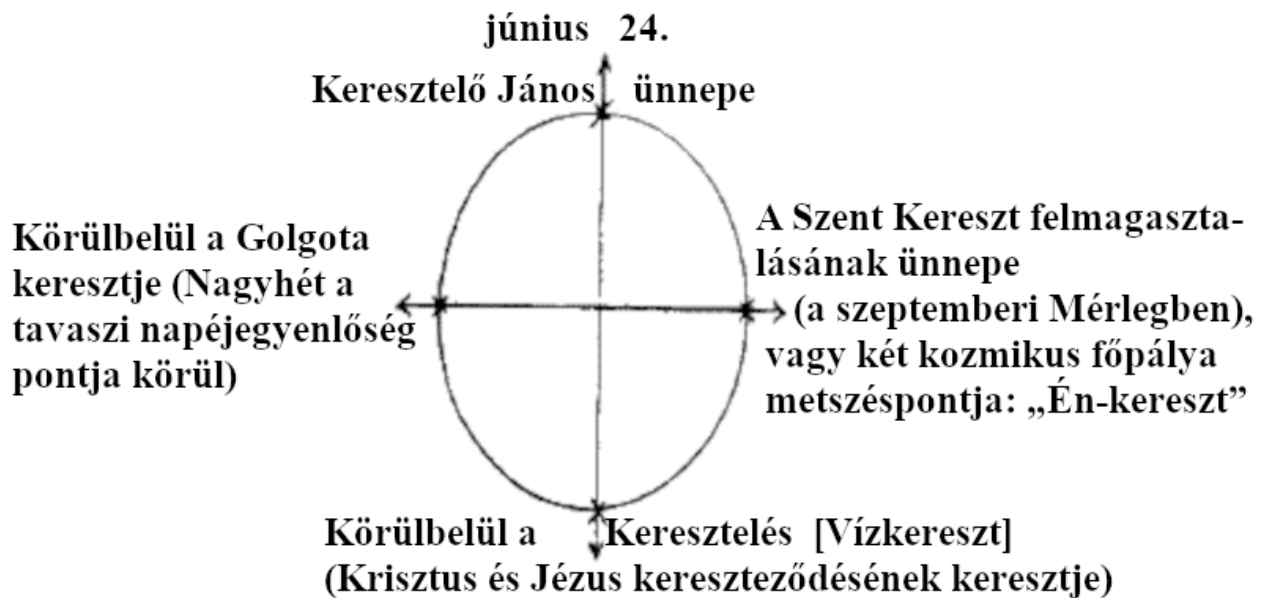
kell összekötni az idő tonalitását a mindennapi tettek ritmusaival, az mindenkinek a saját dolga; de megérteni és összekötni: szükséges. Ez az életem 46 évének megismerési gyümölcse.

Ellenkező esetben a Skorpió megharap, és az év ismét megszakad. A Nyilas elküldi a nyilát, és a 12 nap helyett a Baknak, mint a Küszöb őrének a szarva (a „végzet”)* jön. Hiszen decemberben tudattalanul a születés vágyának szertartásait és a rémületnek a szertartásait éljük át. Ez utóbbinak az ügyes végrehajtása, amely az egész őszi helyes kialakításától függ, a Szeretet Testvériségének Templomába vezet bennünket. De a többség visszahőköl a Templom kapuitól: számukra az év leforgása a rémület szertartásainak tudattalan sorsa.

* szójáték; oroszul a szarv: „por” (kiejtve rog), a végzet pedig „pok” (rok)

Íme ezért „romlanak” el az Ünnepek szinte minden lélekben: nincs hallás, nincs ritmus.

Karácsonyra a szeptemberi erőfeszítések gyümölcseiből életmag születik a magasabb „Én” növekedésében; az őszi levelek tüze itt a tavasz virágainak szándéka, a növények a Doktor szerint éppen ebben az időben gondolják ki, hogyan virágozzanak tavasszal; a száraz levélke a tűzben, gondolataink gyertyácskáiban színeződik át, mostanra – már januárra – virággá válik. Ebben az időben lehetőség van a magasabb „Én” (Krisztus bennünk) fellobbanására. December 25.: Jézus ünnepe (a Jézus-gyermek születése), január 6. pedig a 30 éves Jézus Keresztelésének vagyis Krisztus földi fogantatásának ünnepe; Krisztus január 6-án a Kozmoszból megszületik a világba: Jézus december 25-én megy a Keresztelésre. Itt Karácsonykor ismét két idővonal kereszteződik: 6-tól a 25-höz: Krisztustól Jézusig; 25-től a 6-hoz: Jézustól Krisztusig. Közöttük van a 12 szent éjszaka, melynek ideje alatt mintha időn kívül lennénk; és ez a 12 nap – Templom a felébredettek számára. Ekkor a Világkereszt legalsó pontján vagyunk: csodálatos szimmetria; nézzék:

December 25-től január 6-ig tart a magasabb „Én” Születésmisztériumának (Jézustól Krisztusig) „12” napja. És a tizenkét nap között szinte pontosan középen van az óév utolsó napja; míg természeti-kozmikus értelemben szeptember az Új Év, addig január elseje időtlen értelemben az Új Év embere „Énjének” misztériuma, ez az Új év az énen belül, új néven: „nem Én, hanem Krisztus énbennem”... Január 1-jét a Damaszkuszi Fény ünnepének nevezném; a természet Fényének növekedése csupán a bennünk lévő Damaszkuszi Nap növekedésének tükröződése. A „12” nap közepén, a magasabb tudatosságból nézve immár a Vízöntőben állunk. A Vízöntő a Jordánba való merülésünk; és Wassermann a Víz-ember; mi is a Víz-ember? Ez olyan Ember, aki a Keresztelés szertartásával elő van készítve a Logosz eljövetelére; itt ébred fel bennünk az „Ember Arca” („Чело Века”), a Manaszunk: míg a szeptember – az önmagára ébredt lélek születése, míg a Karácsony felé vezető út az „önmagára ébredt lélek kialakulásának története”, addig tudatosan állva a Vízöntő ritmusában a 12 napos Misztérium közepén, a Krisztustól Jézusig vezető út és a Jézustól Krisztusig vezető út kereszteződésében, a Manasz lehetőségeiben vagyunk. Azok számára, akik az év ritmusaira irányuló hallásukat olyan tettekkel fejlesztették, melyek megfelelnek ennek a ritmusnak, a „12 nap” egy időn kívüli Misztérium, ahol minden nap Zodiákus-jelként élhető át; az év minden

hónapja elküldi sugarát a napok mindegyikébe; ugyanakkor ez az idő Zodiákus-jelek (kettő-kettő) bennünk való egyesülésének ideje, hiszen a 12 napot a Nap járásával megegyezően és azzal ellentétesen is átéljük. A Nap járásával egyezően: 25 – Bak, 26 – Vízöntő, 27 – Halak, 28 – Kos, 29 – Bika, 30 – Ikrek; 31 – Rák, 1 – Oroszlán, 2 – Szűz, 3 – Mérleg; 4 – Skorpió, 5 – Nyilas. A Nap járásával ellenkezőleg: 25 – Bak, 26 – Nyilas, 27 – Skorpió, amely Sassá változik János Apostol születésnapján (december 27. – a Doktor szerint – János apostol születésnapja), 28 – Mérleg, 29 – Szűz, 30 – Oroszlán, 31 – Rák, 1 – Ikrek, 2 – Bika, 3 – Kos, 4 – Halak, 5 – Vízöntő.

Az ellenkező irányú vonalon az Ősi Misztériumok képei ébrednek bennünk: a perzsák, egyiptomiak, a IXΘΥΣ-szá (a görög „hal” szó, vagy „Jézus Krisztus Isten Fia” kriptogramja) vált Kos vagy feláldozott Bárány misztériumai: így jutunk a Vízöntőhöz, az Emberhez, az igazi Emberhez, hogy aztán visszatérve a Sors Bakjában ne a halált lássuk, hanem ezt: „Krisztusban meghalunk”, és ezzel a november nyílveszőjét a Skorpióba küldjük, helyreállítjuk az egykor megzavart világegyensúlyt szeptemberben; és ezzel csatlakozunk a Szűzhöz mint a Misztériumok bölcsességéhez: a „Szűz” jele a világnézeti fenomenalizmus jele, a Doktor szerint pedig ez a jel a Misztériumok jele stb.

Megértitek-e, hogy ez a 12 nap a felébredett számára a Misztériumok története is őbenne, ezt a Jézustól Krisztusig való saját növekedésében éli át. Jézustól Krisztusig: a bennünk megszületett Szellemi Gyermekek biográfiája.

Azt gondolom, hogy az Új Év tudatos, nappali munkájához való kilépés január 6-tól következik be; és ez gondoskodás arról, hogy hogyan jussunk el a Húsvéthoz. A szellemi örömet hogyan ne engedjük elveszni a karácsonyi álarcokban-maszkokban és a „vajás életben”*; az ősi szaturnáliák most álarcok-maszkok; a magasabb „Én” megszületése után a korábbi személyiség, amely felébresztette a szeptember öntudatát – hiszen ez álarc; ha nem veszem keményen a kezembe az „álarcot”, Arimán

kezében, az éteri doppelgängerem kezében marad; az álarctól való félelem a saját „doppelgängerem” iránti félelem (az egyház átkozza az álarcot); január 6-tól kezdve vissza kell térnünk, hogy dolgozzunk vele – a helyes hozzáállás a személyiség iránt az, hogy magasabb karácsonyi tudatunkkal lovagi sisakká alakítsuk.

*Utalás a maszlenyica-ünnepre, ez a nagyböjt előtti hét, amikor húst már nem, de tejterméket – pl. vaját = масло („mászlo”) – még szabad enni

A hat kontroll-gyakorlatot a 12 szent nap után javaslom elkezdni, mindegyiket egy hónapig végezve, úgy, hogy éppen a nyári napforduló időpontjára fejeződjenek be; a legjobb, a legkönnyebb a gondolatkontroll sisakjának felöltése – a komolyan elvégzett 12 napból; ebből jön az évkör bejárásának ritmusa – a fegyverkezés szabályának ritmusa: a lovag járásának ritmusa; s míg a december rémisztő szertartásával (az első fele) Schubert „Winterreise” ciklusát hívja bennem elő, úgy a „12 napból” való kimenet számomra Wagner Tannhäuser indulójának hangzik: a lovag járásának; a lovag páncélja számomra el fogja takarni a keresztelői keresztet; ez a kereszt szeptemberben vállamat törő Kozmikus Kereszt volt, a Vízkeresztben értettem meg, hogy ez az iga és teher könnyű, de a lovag páncéljával kell megvédeni; a lovagi út Jézus Születésétől a Feltámadott Krisztusig a Golgotai Misztériumon keresztül tart; míg a „12 nap”: a Monsalvat-látomás, s a Nagycsütörtök: a Grál Misztériuma, addig a Nagyböjt útja: az eltűnt Templom Parszifál lovag általi keresésének útja.

Húsvétkor áttörnek a páncélok a tavasz virágai; és a Mennybemenettel megkezdődik a megerősödött „Énünk” felemelkedése a Kozmoszba. Minden év első hat hónapja a magasabb Én (12 napban történő) születési misztériumának áttétele az évkörön való haladásunk biográfiájába; júniusra felemelkedünk a kozmikus titkokhoz; a Szellem Napjától [Pünkösöd] – megközelítőleg – Péter-Pálig történelmen kívüliek vagyunk: Péter napjától már a történelmi kereszténység tudatosulásának folyamata kezdődik; „Amikor a Nap Észak felé halad”*, akkor elérhetőbb számunkra a misztikus biográfiánk; június 24-től Keresztelő átfordít bennünket a történelembe és a Földbe rejtett kincshez: az emberiség

történelmi útjának megértéséhez. Június 29. (az új naptár szerint 13 nappal később: július 12.): Péter és Pál ünnepe, a történelmi kultúra két vonalának ünnepe, mint az egyháznak (Péter), és az egyháznak, mint kultúrának (Pál) az ünnepe; Péter vonala: az első századok egyháza; Pál vonala: az egyháznak magának, mint az „Én” kultúrájának a fogalma. A július 12-től a szeptemberi ünnepig (a Szent Kereszt Felmagasztalásának Ünnepeig) tartó időszak a Konstantin előtti történelmi időszak, ahol a Péter-egyház dogmatikája a történelmi realizmusból történelmi materializmusba alakul át; a páli történelem vonalában éppen itt megy végbe a dogmatizmusnak a szimbólumtól való elszakadása; de Pálnál kialakul a történelmi realizmus szimbolizmusként való megértésének vonala: az első vonalban (Péterében) a Skorpió témájába merülünk; a második vonalban (Páléban) tudatosan öntudattal fegyverkezünk fel; ugyanakkor történelmi összefüggésben szeptember a „reneszánsz” ideje; az öntudatos lélek születése; és a már leírt Mihály-nap, Sophia napja, a hit útja a Hithez, a remény hídja a Szeretethez, Jánoshoz; a téli hónapokon keresztüli út történelmi összefüggésben: a mai kortól a Karácsonyig, a jövőhöz vezető út, a szabad kultúrától az Egyház-Misztériumig vezető út, Páltól Jánosig, hiszen János születésének ünnepe, a Doktor szerint, a 12 nap időtlen körében van, december 27-én (Karácsony harmadik napján).

*valószínűleg Mabel Collins: *When the Sun moves Northward* c. könyvére való utalás

Drága barátaim, micsoda szépség rejlik az év ritmusaiban, és micsoda szimmetria: feltárja az öntudatos, vagyis az éves ritmussal áthatott Énünknek mint olyannak az évkör menti útját:

ritmusokat, megénekelni azokat az élet által; hiszen a mi korunkban az igaz ember az a ritmista, aki betartja a szociális és az individuális ütemeket.

Értsétek meg hát: szívből jövő kívánságom csupán ez lehet: kívánom Nektek az idő ritmusát és ütemét.

A levél gépelt másolatát Marija Alekszandrovna Szkrjabina könyvtárában találták.

A levél címzettje ismeretlen.

<http://bdn-steiner.ru/modules.php?name=Books&go=page&pid=202>

Fordította: Rákos Éva